

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αύθεντική εισαγωγή της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, χήρας του άληθνητευ βασιλέως 'Αλεξάνδρου'

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται ή ανάδημσεισις)



ΧΑ'

—Ναί, συνέχισε μ' έξαμη ό 'Αλέξανδρος, δέν θέλω νά γίνω βασιλεύς. Κί' άρνηθώ και στον ίδιον τον πατέρα μου. Και στό τέλος... άν με παραζορίσουν, θά σέ πάρω και θά φύγουμε...

—Μή λές τέτοια λόγια, άγαπημένε μου. 'Εξ άλλου, δέν μιλήσους ακόμα με τον πατέρα σου.

—Υποθέτεις πώς ό πατέρας μου φεύγει μόνος του άπ' την 'Ελλάδα;

—Όχι βέβαια. Μά πρέπει να μιλήσης μαζί του προηγουμένως. Ν' άκούσης τί θά σου πη.

—Θεέ μου, φοβούμαι πώς θά τρελλαθώ!

—Υπομονή, 'Αλέξανδρε!

Τα μάτια της 'Ασπασίας είχαν βουρκώσει.

—Κί' έπειτα, συνέχισε ό 'Αλέξανδρος, γιατί φορτώνουν σέ μένα τό θρόνο; Κί' ό αδελφός μου, ό Γεώργιος, ό νόμιμος διάδοχος;

—'Η 'Ασπασία δέν ήξερε τί ν' άπαντήση.

—Τί πλεκτάνες, τί άβλιότητες! φώναξε ό πρίγκης.

Κί' άφού σκέφτηκε λίγο, συνέχισε:

—'Ας εινε, θά δώ τον πατέρα μου, θά μιλήσω μαζί του. Κί'

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

έπειτα, έπειτα πρέπει να σέ δώ, Μπίκα. "Α, δέν μπορείς να φανταστής πόσο άπαραίτητη μου είνε τώρα ή συντροφία σου!" "Έχω την άνάγκη σου περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Μ' έννοεις, άγάπη μου;

—Ναί, 'Αλέξανδρε, ήσύχασα, δέν θά λειψώ από κοντά σου.

—Σ' ευχαριστώ... Σ' ευχαριστώ!...

—Έμειναν λίγο ακόμα μαζί κί' έπειτα χώρισαν.

Ό πρίγκης άνυπομονοσε να δη τον πατέρα του και να μιλήση μαζί του.

—Τό άπόγευμα, Μπίκα, ειπε στην 'Ασπασία, άν δέν έθορω σπίτι, θάρθης έσύ έδώ. Μου τό υπόσχασαι;

—'Ω, μά ναί, ναί.

Μολταταύτα, δέν μπόρεσαν να ιδωθούν τό ίδιο άπόγευμα, παρά για λίγα μόνον δευτερόλεπτα. Ό 'Αλέξανδρος ήταν κυριολεκτικώς άνάστατος την ήμέρα αυτή. 'Επρόκειτο να μιλήση ιδιαίτερος με τους γονείς του και να δεχθη ένα πλήθος προσώπων. Μόλις λοιπόν μπόρεσε ν' ανταλλάξη λίγα λόγια με την άγαπημένη του.

—Δέν έχω τίποτε νεώτερο να σου πώ, Μπίκα μου, της ειπε. Είμαστε όλοι άνω-κάτω. Ένας τεραστίας έντάσεως σεισμός έχει κάμει άνω-κάτω τον 'Ελληνικό θρόνο! Έτσι μόνον μπορώ να παρομοιάσω την άναστάτωση, τη συμφορά αυτή πού μάς βρήκε. Δέν ελπίζω να σέ δώ, ούτε τό βραδάκι σήμερα. Αύριο όμως ναί, άσφαλώς. "Όσο άργά κί' άν κοιμηθώ, όσο κί' δν άγρυπνήσω τη νύχτα αυτή της άπογνώσεως, θά σηκωθώ πολύ πρωί και θά ρθώ σπι-

τι να σέ πάρω, με τ' αυτοκίνητο. Θεές, Μπίκα;

—'Αγαπημένε μου! Και τό ρωτάς;

—Θά κάνουμε, πριν άνατείλει ό ήλιος, τό γύρο της Πειραικής Χερσονήσου και πρωί-πρωί θά βρισκούμαι πάλιν έδώ, κοντά στον πατέρα μου. Θά μου κάμη καλό, πολύ καλό ό πριούνε αυτός περίπατος. Και θάχουμε όλον τον καιρό να μιλήσουμε. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, 'Αλέξανδρε.

Της έσφιξε κατόπιν, σαν άπελπιόμενος, τά χέρια, μέσα στα δικά του και χώρισαν.

Τό παλάτι την ήμέρα αυτή ήταν κυριολεκτικώς άνάστατο. Δέν θά μιλήσουμε όμως τό επαναλαμβάνουμε-για όλα αυτά τό γεγονότα, τά σχετικά με την πολιτική, τά όποια εινε άλλωστε γνωστά από τίς έφημερίδες της έποχής. Θά σταθούμε άποκλειστικώς εις καθει, πού άφορά τό ειδύλλιο και τό γάμο του 'Αλεξάνδρου, τη ζωή του και τό θάνατό του, τον τόσο μοιραϊόν!

Χάρην της ιστορίας έπίσης, αναφέρουμε έδώ μερικές ιστορικές χρονολογίες: Ό 'Αλέξανδρος άνεκνήρυθη βασιλεύς την 1ην 'Ιουνίου 1917 και άπέθανε στις 12 'Οκτωβριου του 1920, στις 4 και 10 λεπτά μ. μ. εις ηλικίαν 27 έτών, 2 μηνών και 22 ήμερών. 'Εθαυλιεσε δηλαδή 3 έτη, 4 μήνες και 11 ήμέρες.

Και τώρα συνεχίζουμε την άφήγησί μας.

Τό άπόγευμα της ίδιας αυτής τραγικής για την 'Ελληνική δυναστεία ήμέρας, ό βασιλεύς Κωνσταντίνος εκάλесе ιδιαίτερος τον 'Αλέξανδρο, και τό έδωσε διάφορες συμβουλές, περισταμένης και της βασιλίσσης Σοφίας.

Ό 'Αλέξανδρος άκουγε τον πατέρα του χωρίς να μιλήσ, βουδός και λυπημένος. Δέν έφερε καμιά αντίρρηση. Τά γεγονότα ήσαν τόσο άπρόοπτα, ώστε τον είχαν όπισθομώσει, τον είχαν άφήσει έμβρόντητο.

Όσο όμως πλησίαζε ή ήμέρα, όσο πλησίαζεν ή ώρα της άναχωρήσεως του βασιλέως και της οικογενείας του, τόσο ό 'Αλέξανδρος κατελαμβάνετο από βαρεια άθυμία κί' άπόγνοσι. 'Η λύπη άπ' τό ένα μέρος και ή σκέψις των ευθύνων του ως βασιλέως, σέ μία τόσο κρίσιμη περίστασι, τον άναστάτωναν.

Και την άλλη μέρα τό πρωί, όταν πήγε στό σπίτι της 'Ασπασίας και την έπήρε να κάμουν τον αυγινό τους περίπατο, της άνοιξε την καρδιά του, της εκμυστηρέυθηκε τους φόβους του, την άγωνία του, την άπογνώσί του.

Όπως πάντα, ή 'Ασπασία προσπάθησε να τον παρηγορήση. Μά αυτή τη φορά ή συμφορά πού έξέσπασεν έναντίον της οικογενείας του, ήταν μεγάλη. Κί' ό 'Αλέξανδρος ήταν άπαρηγόρητος...

Κυττάζοντας μάλιστα από τό ύψος των βράχων της Πειραικής Χερσονήσου την ήμερη πρωινή θάλασσα, τον έξώτερο θερινό ούρανό πού τον έχρυσανε τό



'Η πριγκηπίσσα Μαρία Βοναπάρτου, σύζυγος του πριγκηπίσσης Γεωργίου, στενή φίλη της πριγκηπίσσης 'Ασπασίας.

πλησίασμα της ανατολής, αναστάναζε θαθεία και επανελάβανε:

—Τι κρίμα!... Τι κρίμα!... Γιατί να μην είμαι ένας μικροστας, Μπίκα; Ψάχνιτά τ'ο σπικάκι μου στους βράχους αυτούς και θά ζούσαμε εδῶ, κοντά στη θάλασσα, διαρκῶς εὐτυχιόμενοι, μακριά ἀπ' τήν κακία και τήν μίξερια τῶν ἀνθρώπων, μακριά ἀπ' τισ πλεκτάνες τῆς πολιτικῆς...

Ἡ Ἀσπασία ἀκουμπούσε τότε στὸν ὤμο του τὸ ὠραῖο τῆς κεφαλῆς και τοῦ φθιρίδες γυλκά, ἀπαλά:

—Κουράγιο!... Θά ρθῶν και γιά μᾶς εὐτυχιόμενες ἡμέρες... Ὁ Θεός θά μᾶς λυπηθῆ και θά μᾶς ἀνταμειψῆ γιά ὅσα ὑποφέρομε...

Ἐφτασε τέλος ἡ μοιραία ἡ θλιθερή ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Εἶνε ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς ἡ σκηνὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή.

Ἦταν ἡμέρα σπαραγμοῦ και δακρύων. Ὅλοι κλαίγανε ἀπαρηγόρητα, σάν να εἶχαν ἐμπρός τους νεκρό. Κι ὅμως, κἀτι ἀνάλογο συνέβαινε, κἀτι πιὸ τραγικό. Ὁ νεκρὸς στὴν περίστασι αὐτή, ἦταν ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος, ἡ Ἑλληνικὴ δυναστεία!...

Τι κι ἂν ἔμενε στὴν Ἑλλάδα ὅς βασιλεὺς ὁ Ἀλέξανδρος; Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ἀληθεστὴ τραγικῆ, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος ὑφίστατο τὸν πᾶντο κλονισμό του, ἕναν κλονισμό ἰσχυρό, ὁ ὁ-

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ θλίψι και τὴν ἀπόγνωσι, μόνον ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διατηροῦσε κάπως τὴν ψυχραιμία του, σάν τέλειος στρατιώτης πού ἦταν.

Δὲν ἔκλαιγε ὁ Βάσιλεὺς.

Εἶχε κρύψει τὸν πόνο του στὰ βάθη τῆς καρδιάς του και προσαθοῦσε, πνίγοντας τὰ δικά του δάκρυα, νὰ παρηγορησῆ τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ, μεταξὺ τοῦ βασιλέως Κωνσταντῖνου και τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀντηλλάγησαν λόγοι ἱστορικοί.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους, λυπόταν, ὅπως εἶπαμε, ὁ Ἀλέξανδρος. Ἡ σκέψις τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς οἰκογενείας του τὸν ἐσπάραζε. Μὰ εἶχε κι ἕναν ἀκόμα σοβαρὸ λόγο νὰ λυπάται. Τὸ ὅτι θά ἔμενε αὐτὸς στὸ θρόνο, ὅσο θά ἔλειπε ὁ πατέρας του...

Πόσο θά διαρκοῦσε τὸ μαρτύριο τοῦ αὐτοῦ;

Γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο μαρτύριο, βάσανος και παραζάλη, ἦσαν ἡ εὐθύνη τοῦ βασιλέως. Κι ὕταν τὸν ἐκάλεσε ὁ Κωνσταντῖνος, γιά τελευταία φορὰ ἰδιαιτέρως, γιά νὰ τὸν συμβουλέψῃ, ὁ Ἀλέξανδρος ἄφησε τὸν πόνο του νὰ ξεσπάσῃ.

—Πατέρα, εἶπε στὸν Κωνσταντῖνο, ξέρω πόσο σπαραγμῆν εἶνε ἡ καρδιά σας, μαντεύω τὸν πόνο σας, ξέρω πολὺ καλά πόσο ὑποφέρετε. Ὅσοτο, ἐπιτρέψατέ μου, νὰ σᾶς ἀνοιξῶ και τὴ δικὴ μου τὴν καρδιά. Δὲν μπορῶ νὰ παίξω τὴν τραγικὴ αὐτὴ κωμωδία πού μοῦ ἀνέθεσαν. Δὲν εἶμαι πλασμένος γιά βασιλιάς, τὸ ὁμολογῶ. Θά παραιτηθῶ! Ναι, θά παραιτηθῶ, θά τοὺς πετάξω τὸ στέμμα, τὸ ἀκάνηνο στέμμα, πού θέλουν νὰ μοῦ φορτώσουν, κατὰμουτρα και θά ρθῶ μαζὺ σας.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔκαμε μὴ κίνησι πούδευχε τὴν ἀνυπομονησία του, τὴν ἀπελπισία πού τὸν κατέχει, τὸν ἐκνευρισμό και τὴ λήπι του, τὴν ὁποία μεγάλωναν τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξάνδρου.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, Πατέρα, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν ἐπιθώ νὰ σᾶς λυπηθῶ. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἄν μποροῦσα, θά ἔδινα τὸ αἷμα μου, τὴ ζωὴ μου, γιά νὰ σᾶς βγάλω ἀπ' τὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι.

Ὁ Κωνσταντῖνος κούνησε θλιθερὰ τὸ κεφάλι του.

—Ἀκούσε με, παιδί μου, εἶπε. Πρὸ πάντων, μὴ παραφέρεσαι. Στὴν δύσκολη αὐτὴ περίστασι, τὴν τόσο κρίσιμη και τόσο τραγικὴ, χρειάζεται πρὸ πάντων ψυχραιμία. Εἶνε εὐχῆς ἔργον. Ἀλέξανδρε, τὸ ὅτι παραμένει κάποιος στὸ θρόνο κι ὅτι ὁ κάποιος αὐτὸς εἶ' ἐσύ. Μένεις εδῶ, στὸ θρόνο τοῦ πατέρα σου, ὡς φρουρὸς του, μέχρις ὅτου γυρίσω. Γιατί θά γυρίσω μιά μέ-

ρα, αὐτὸς εἶνε ὁ πόθος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς θά με καλῆσῃ νὰ γυρίσω μιά μέρα. Μ' ἀγαπᾶ, ὅπως κι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ. Τί θά γίνονταν λοιπὸν, παιδί μου, ἂν δὲν δεχθόντο τὸ στέμμα; Θά ὄπρηχε κίνδυνος νὰ μὴ ξεαναγυρίσωμε ποτὲ πίσω. Μὲ ἀντιλαμβάνεσαι;

—Ναι, πατέρα, ψιθύρισε λυπημένος ὁ Ἀλέξανδρος.

—Πρέπει λοιπὸν ν' ἀκούσης προσεκτικὰ τὶς συμβουλῆς πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Πρέπει νὰ εἶσαι, παιδί μου, κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας σου, ὅσο κι ἂν εἶνε γραφτὸ μᾶς νὰ διαρκῆσῃ αὐτό, λογικὸς, φρόνιμος, προσεκτικὸς στὸ καθετί, σὲ κάθε σου ἀπόφασι, σὲ κάθε σου πράξι. Θά προσπαθῆσουν βέβαια νὰ σ' ἀπομονώσουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου. Μὰ μὴν ἀνησυχῆς. Θά προσπαθῆσω νὰ ἐπικοινωνῶ μαζὺ σου, με κάθε τρόπο, θά κατορθώσω νὰ σοῦ στέλνω εἴτε γραπτῶς, εἴτε προφορικῶς, μ' ἐπιμετα πρόσωπα, τὶς δηγιῆς μου και τὶς συμβουλῆς μου. Ὑπόμεινε τὰ πάντα, ὅπως κι ἐγὼ κι ἡ μητέρα σου κι οἱ θεοὶ σου και οἱ ἀδελφοὶ σου ὑπομειναν. Κρύψε τὸν πόνο σου βαθεία, στὰ κατὰβαθα τῆς καρδιάς σου. Καταστάσεις τὸ πείσμα σου, κάθε σου πείσμα, πνίξε τὴν ὄργη σου, γίνε συνειτός και φρόνιμος, γίνε ψυχραμος κι ἔχε σὺντροφὸ σου καθημερινὸ τὴν ὑπομονή. Θυσίασε πρὸς τὸ παρόν και τὰ προσωπικά σου ἀκόμα δειρά. Φρούρησε καλὰ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα σου. Κι ὅταν ἔρθει τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου, ὅταν ἔρθει ἡ ἡμέρα τῆς δικαιοσύνης και τῆς ἀνταμοιβῆς, τότε θά δῆς και κι οὐ τὰ δειρά σου νὰ πραγματοποιοῦνται...

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐσώπασε.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μιλοῦσε ἐπίσης.

Εἶχε τὸ κεφάλι του σκυμμένο στὸ στήθος του και ὁμίλις συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά του.

—Ἐννοεῖς βέβαια τί θέλω νὰ πῶ, Ἀλέξανδρε; εἶπε σὲ λίγο ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Ἀλέξανδρος σήκωσε τὸ κεφάλι του και κύτταξε τὸν πατέρα του κατὰματα.

—Μιλῶ σχετικὰ μὲ τὸν ἔρωτά σου, συνέχισε ὁ βασιλεὺς. Ἄγαπᾶς τὴ δεσποινίδα Μάνου. Ἐχομε ἀλλωστε μιλήσει κατ' ἐπαίληψιν γιά τὸ ζήτημα αὐτό. Σοῦ συνιστῶ λοιπὸν, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ, ἂν ἐπιμένεις...

—Πατέρα!...

—Πολὺ καλά, μὴν ταραξέσαι, σὲ συμβουλεύω ἀπλῶς νὰ κάμῃς ὑπομονὴ και γιά τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σου με τὴ δεσποινίδα Μάνου. Ὑπόμεινε, ὅσο νὰ περάσῃ ἡ θεομηνία αὐτὴ. Μὴν παρασυρθῆς ἀπ' τὰ αἰσθημάτά σου ἢ ἀπὸ κακῆς εἰσηγήσεως και βιαστῆς νὰ τελέσης τοὺς γάμους σου με τὴν κόρη πού ἀγαπᾶς. Αὐτὸ ἦταν κακὸ και γιά σένα και γιά μένα, θά ἦταν πρόωρο, δὲν ἀξίγαυε σὲ καλὸ. Μὲ καταλαβαίνεις;

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως.

—Δυστάξεις! τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς. Εἶνε λοιπὸν τόσο μεγάλῃ ἡ θυσία αὐτὴ πού σοῦ ζητᾶ;

—Ναι, πατέρα, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Ἀλέξανδρος.

—Ὅστε ἐπιμένεις;

—Πρέπει νὰ νυφευθῶ τὴν κόρη πού ἀγαπῶ, πρέπει νὰ φερθῶ σάν τίμιος ἄνθρωπος.

—Θυσιάζοντας τὰ πάντα; Τὸ θρόνο; Τὸν πατέρα σου; Τὰ πάντα, τὰ πάντα;...

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του.

Ἀγωνιοῦσε.

Κόμποι ἰδρώτος κατέβαιναν στὸ πρόσωπό του.

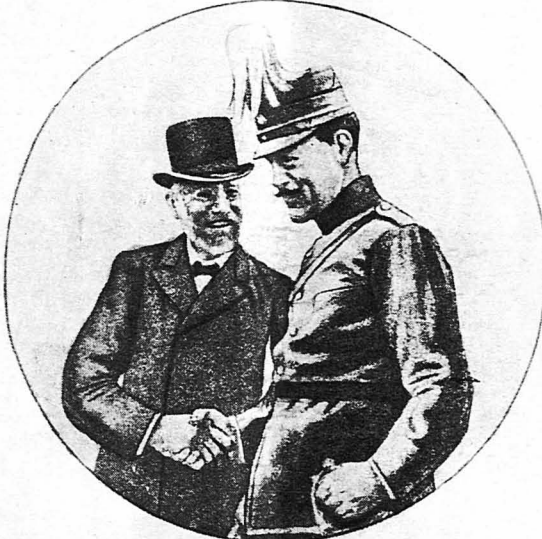
—Δὲν σοῦ ζητᾶ νὰ ἀρνηθῆς τὸ αἰσθημά σου, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Δὲν σοῦ ζητᾶ νὰ προδώσης τὴν κόρη πού ἀγαπᾶς. Σοῦ συνιστῶ ἀπλῶς σάν πατέρα σου, ν' ἀναβάλῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ γάμο σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἀπαντοῦσε.

—Μίλησε ἀδιόστατα, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Σὺν ἄνδρα, σάν ἀξιωματικὸς, σάν βασιλιάς. Λοιπὸν; Ἐπιμένεις νὰ τελέσης τὸ γάμο σου, ἐνῶ ἡ οἰκογένειά σου θά θρῖσκειται μακριά, ξεδιστητῆ;

Ὁ Ἀλέξανδρος σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ)



ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΛΗΟ, ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙΡΟ : Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος και ὁ κ. Ε. Βενιζέλος, κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912.